

L'acord ENV-ERC

En carta publicada al núm. 478, un lector d'aquest setmanari ens ha formulat algunes preguntes al voltant de l'acord ENV-ERC. Ens expliquem.

El passat 9 de juliol, a Benaguasil, ERC participà en una taula rodona organitzada per l'Agrupació Cultural Ramón Muntaner per a debatre sobre la viabilitat del nacionalisme al País Valencià, entenent la viabilitat com l'obtenció de resultats més sòlids que els assolits a les eleccions del 6 de juny. El debat el moderava el periodista J. J. Pérez Benlloch, i completaven la taula representants d'UPV, PVN, Catalunya Lliure i Assemblea d'Unitat Popular.

En aquest debat ERC va proposar, per escrit i públicament, un acord de treball que sota el nom de "Pacte per la Independència", aplegava deu punts en forma de reivindicacions que haurien d'enfortir la Generalitat valenciana per tal de facilitar que aquesta torne a ser l'autèntica expressió de la sobirania popular. Els destinataris concrets d'aquesta proposta, citats expressament al document, eren UPV, PVN, Catalunya Lliure i ENV. Una còpia del document es va entregar al representant de cada partit, excepte a ENV, que la va rebre posteriorment perquè no havien estat invitats al debat i no hi eren presents.

Evidentment, per a nosaltres, tant els deus punts de la proposta, com el nom d'aquesta, no eren definitius. Era una forma de dir "anem a seure i parlem-ne, que podem fer conjuntament". I era una iniciativa eixida de

València i assumida per la direcció d'ERC. Com també va eixir de València la proposta que ERC va fer a UPV i PVN per a presentar-se en coalició a les eleccions del 6 de juny (vegeu diari *Levante-EMV* 12-2-93); proposta que, recordem-ho, va restar desestimada pels seus destinataris. Aquesta vegada però, la desestimació fou parcial, ja que la resposta positiva de PVN i ENV es materialitzà en les posteriors entrevistes mantingudes pels seus dirigents amb Pilar Rahola i Àngel Colom. Amb ENV s'arribà a l'acord que la nostra diputada presentaria al Congrés iniciatives d'ells i el seu senador portaria al Senat les nostres i, a més, les dues organitzacions mantindrien contactes periòdics mitjançant una comissió paritària per tal d'anar articulant una entesa fonamentada en el treball conjunt al voltant de totes aquelles qüestions a les quals donem resposta coincident. Amb el PVN no s'arribà a tanta concreció, si bé ens agrada creure que en passar l'estiu s'avançarà en aquest sentit. Ja veurem.

Així doncs, l'acord ENV-ERC és el resultat d'un intent d'entesa més àmplia. Ara bé, per què vam incloure ENV en la proposta? Contra l'afirmació de Francesc Quintana (*Levante-EMV* 27-9-92), motiu de desautorització, nosaltres considerem que ERC i ENV representem dos projectes polítics distints, amb la diferència fonamental del marc nacional que defensa cadascú: nosaltres l'àmbit català de Salses a Guardamar i de Fra-

'Lolita'

ga a Maó, i ells "l'específic valencià" de Vinaròs a Oriola. També contra altra afirmació del company Quintana (*Levante-EMV* 27-7-92), ara per ara, ERC i ENV mantenim posicions distintes respecte de la llengua pròpia del País Valencià ja que nosaltres defensem la unitat del català, volem que així ho reconega la legislació de la Generalitat valenciana, i no donarem suport a cap legalització del secessionisme lingüístic (Projecte de Reglament de l'IIFFV) encara que vinga avalat per persones i partits que hom considera de tarannà nacionalista i progressista. Però des de la claredat del posicionament creiem positiu que forces polítiques representatives de distintes/enfrontades concepcions nacionals, fem un esforç de pragmatisme i ens posem a treballar per tot allò que ens uneix, que és molt més que el que ens separa; cal acabar amb la crispació civil, amb l'artificiositat conflicte que paralitza la ciutat de València; hem d'acabar amb les renovades maniobres que atien el cantonalisme d'Alacant. De tot això només traurem profit un tercer: Madrid. Per això vam incloure ENV en la proposta. La pràctica dirà si l'acord és adequat o ens vam equivocar.

Mentre la qüestió es dilucida podem exercitar la memòria i l'esperit crític. Recordem qui va pactar una autonomia de segona amb el nom de Comunitat Valenciana; qui va fer una llei de símbols que ignora el Penó de la Conquesta; qui entrebanca la recepció de TV3 a les Balears i al sud de Vinaròs, i imposa multes milionàries a Acció Cultural del País Valencià; qui censura el nostre idioma a la TVV; llegiu l'article de Carles Recio (*Levante-EMV* 15-8-93) on explica com és el PSOE qui propicia l'existència de l'Acadèmia secessionista; observeu qui calla (i atorga) davant la nova rebaixa del canvi de reglament de l'anomenat Institut Interuniversitari de Filologia Valenciana; reflexioneu sobre qui es reclama nacionalista sense especificar quina nació defensa. Als protagonistes, per acció u omissió, d'aquestes històries, els hem de considerar nacionalistes? De quina nació?

No creiem que, a hores d'ara, es pugui qualificar d'anticatalanista ENV. En qualsevol cas, el seu anticatalanisme no és tan lesiu com el que practiquen els partits espanyols que, sembla oportú puntualitzar, dominen aclaparadorament l'escena política "valenciana".

Àngel Molina i Mestre
Conseller Nacional per
València d'ERC

Ella era una Lolita i jo no era un Humbert Humbert. No es pot ser H. H. als divuit anys –i menys, navegats sota l'ominosa ombra del franquisme. Més encara: aquella relació a tan vulnerable edat amb una vel·leïtosa i adorable nímfula teutònica –que, en tots els sentits, em va fer veure les estrelles– em va vacunar per sempre contra els efectes devastadors de la síndrome H. H. A mi, com a Vitzinczey, m'agrada engrunsar-me en braços de la dona madura –si em deixen, que no em deixen.

De *Lolita*, me'n va parlar, per primera volta, el meu germà Pere, per tal de confortar-me en aquells moments de líric estupor pels quals deambulava talment un zombi etílic: "I el teu estrany estimar, el sent com un ocell volar", –escrivia jo, cànida ànima de cànter; encara no havia llegit –perdoneu-me– a Gil de Biedma, que ens descriu, a tots els que hem passat pel tràngol, amb la seua proverbial precisió clínica "innoble como un trapo, mojado hasta los cuernos".

Em vaig posar a buscar-la desesperadament per totes les llibreries de València –ni la meua, Tres i Quatre, la tenia. La tenacitat és una virtut que els déus recompenen, i la vaig trobar a la ja desapareguda llibreria Isadora, tocant el carrer de la Pau, que feia una baixada catacumbal. Després de patir un minuciós escorcoll visual per part del llibreter –poca pinta, feia jo, de policia espanyol: ni la talla, donava–, i d'abonar un impost quasibé revolucionari, la vaig aconseguir. Era un exemplar amb tapes de cartró anèmic, d'un roig exsangüe, i portava una faixa blanc tèrbol, on es podia llegir "Prohibida su venta en Buenos Aires i su Distrito Federal". Una edició argentina amb una traducció a l'espanyol dissuasòria i no sols per un excés de criollisme.

Poques vegades m'he avorrit tant com llegint aquella *Lolita*. No tenien tota la

culpa una edició, una traducció, amb un no sé què de sòrdid tango. La mancaça, sobretot, era meua. Acabat d'eixir de l'ou, jo encara no era lector per a aquell llibre diamantí.

Instal·lat definitivament en altres posicions –el meu fill, el meu país–, irrevocables per pur instint de supervivència, vaig tornar a llegir, i a rellegir, *Lolita* fa quatre o cinc anys, en l'ovacionable traducció catalana de Josep Daurella, publicada per Edhasa, amb una torbadora portada que mereix l'honor de ser editada en pòster (pasturatge de fetitxistes, en seria). Traspalsat, feliç i indignat, no m'ho podia acabar: ¿com era possible, Déu meu, que algú poguera escriure tan diabòlicament bé?

Nabòkov, aquell plàcid ancià que detestava la crueltat ("Nabòkov, senyor Fuster, amb accent en la primera "o", com volia ell". "Cristo!, aquest sant baró, s'accentua com s'accentua, té nom d'òpera" "Tot ell és una òpera, senyor Fuster") també era un xulo integral. *Lolita* és el producte d'una titànica i victoriosa xuleria. La xuleria d'escriure la millor i més intel·ligent novel·la del segle XX –inclouent-hi el magmàtic, prodigiós i un pèl pesat *Ulisses*, i el conte de fades del senyor Proust.

Lolita, un picant i eufònic nom de dona per a una novel·la que dissectiona, amb fredor d'entomòleg, la passió –unidimensional, patètica, commovedora, fatal– d'un home –Lewis Carroll, sense màquina fotogràfica: *Lolita* és *Alicia* trufada de goma-2 literària. No és l'únic sarcasme, tot i que sí el més demolidor, d'un llibre que és satíric i paròdic, lliçó i joc. Una obra mestra d'un xulo rus-nordamericà suís amb opinions, i escriptura, contundents.

Lolita, llum de la meua vida, foc de les meves entranyes. Pecat meu, ànima meua. Lo-li-ta.

Vicent Martí